

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθέν υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου πρός ένίσχυσιν τών έλληνικών σπουδών,
άζιωθέν άργυρού μεταλλίου έν τή Έκθέσει τής
Δ' Ολυμπιάδος και χαλκού έν τή Παγκοσμίω Έκθέσει του 1889.

Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό Έσωτερικόν δρ. 3
διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό Έσωτερικόν
δρ. 0,20 διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιων έν τή τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτερα
συμφωνία. — Γραφειον: όδός Νομισματοκοπείου αριθ. 7 παρά τήν
Διεύθυνσιν τής Αστυνομίας.

1895.

Έν Αθήναις, 14 Μαΐου.

Αριθ. 20.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Τάσπρα σπιτάκια του ένα ένα,
Σκόρπια, άσυντρόφευτα κι άνάγια
Στή θάλασσ' άντικρού άπλωμένα
Σά μονοκόμματα λιθάρια,

Τάσπρα σπιτάκια του κρυμμένα
Μέσα σέ πράσινα κλωνάρια,
Ήλιόφωτα, χαριτωμένα,
Μικρά, άδεδστόχριστα, καθάρια,

Πρώτη φορά όποιος τά θωρεϊ,
Γλυκειά άνοιξιάτικην ήμέρα
Άπ' του βουνού τή όράχη πέρα,

Κάτασπρα άρνάκια τά θαρρεϊ
Που βόσκουνε, σκόρπιο κοπάδι,
Σέ καταπράσινο λιβάδι.

ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

Μιά κοπέλλα λυγερή
Τό ψηλό βουνό διαβαίνει
Ή χαρά τήν καρτερεϊ
Στάκρογιάλι που πηγαινει.

Και τό κάμα είνε βαρύ
Κ' είν' ή κόρη διψασμένη
Βοήκε βρούση δροσερή,
Ήπτε, άρρώστησε, πεθαινει.

Μα ή φωνή της πριν νά σούση
Καταράστηκε τή βρούση.
Κι' από 'κεινο τόν καιρό

Έομ' ή βρούση έχει άπομεινή
Και κανεις ποτέ δέν πίνει
Τής «Κοπέλλας τό Νερό».

Η ΚΑΤΑΧΝΙΑ

Βαρεία, λαχανιασμένη ήμέρα...
Ψηλά τόν ουρανό θωρω
Γαλννεμένο, καθαρό
Άχνίζει τό βουνό άπ' τήν ξέρα.

Μόνον στή θάλασσα εκεί πέρα
Μ' όλον τό ξάστερο καιρό
Σύννεφα κρύβουν τό νερό
Συρμένα άπ' άλαφρόν άγέρα.

Κι ό νοϋς ρωτᾶ με παραζάλν:
Μην πῆρ' ό κόσμος όψην άλλν;
Μήπως άπάνω γαλανή

Ή θάλασσα λάμπη άπλωμένα
Και κρύβονται συννεφιασμένοι
Στά βάθν κάτω οι ουρανοί;

ΤΡΕΛΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Φουστάνι κατακόκκινο έχει βάλν...
Όλορθν, άναγειρμένη στήν έλιά,
Ρίχνει στά χέρια πίσω τό κεφάλι
Μέ τά μακρού τετράξανθα μαλλιά.

Μέσ' άπ' τήν ξεσκισμένη τραχηλιά
Ό κόρφοσ άνασαινοντας προβάλλει,
Και περιχύνει όλόχρυση άντηλιά
Τής όψης της τάγειεμένα κάλλν.

Άπ' τά γυμνά της πόδια κρεμασμένο
Στά χώματα, στάγκάθια κυλισμένο,
Βίχει και κλαίει χτικιάρικο παιδί.

Κ' εκείνη άπόνετη και μαρμαρένια,
Γιά πάντα άλαφρωμένη από τήν έννοια
Όυτε σαλεύει καν για νά τό ιδῆ.

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Μέσα σέ φραχτη έρημική
Πόχει τήν πόρτα χαλασμένη,
Μέ μιá καντύλα φτωκική
Βαρεία κοιμούνται οι πεθαμένοι.

Στή χέρσα γῆ τή νεκρική
Χόρτο χλωρό δέν άπομεινει
Ξεράγκαθα σέρονοντ' εκεί,
Λιθάρια και σταυροί σπασμένοι.

Μόνον δυό δέντρα ριζωμένα
Βαθειά, ψηλώνουν όλόενα
Κ' έχουν θεόροτα γενῆ,

Γιατί μ' άχόρταγο τό στόμα
Αίμα ρουφούν μέσ' άπ' τό χόμα
Και τρώνε σάρκα άνθρωπινή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

